

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367023008/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»God Aften, Fremmede – sagde Mirza og nikkede – jeg er ingen Prindsesse, det kan du da nok see; du vil dog ikke spotte mig, fordi jeg er lidt fattig og pjalter?»

»Prindsesse!» – staaede Holger igjen.

»Fy skam dig – sagde Mirza – jeg vil ikke snakke meer med dig, du seer dog ikke nær saa ond ud, som du lader til.« Hun vendte ham nu Ryggen og klappede en lille Hund, som laae ved Siden af hendes Stol paa en Straamaatte og knurrede; dog kunde hun ikke bare sig for at titte under Armen til den Fremmede.

»Enten er jeg gaaet fra min Forstand – sagde Holger og reste sig – eller du og Prindsessen er een og den samme Person; dog nei, jo meer jeg seer paa dig, smukke Mirza! jo meer indseer jeg min Vildfarelse: Prindsessen havde deilige sorte Øine; men dine ere dog tusinde Gange saa haldsalige, og var jeg ikke fortryllet før, saa troer jeg vist nu» ...

»Det er Skade, han ikke er rigtig i Hovedet – sagde Mirza til den Gamle – jeg kunde ellers holde grunne meget af ham. Du maa ikke bide ham, Bellino!» hun klappede atter den lille Hund og saae med et medlidende Smil paa den fremmede Yngling.

»Ja er jeg ikke gal, saa bliver jeg det nok snart, skjønt Mirza! – vedblev Holger – men vilde du alligevel kun holde halvt saa meget af mig, som af den lille grimme Hund der, som dog vel ikke er meget klogere end jeg, saa vil jeg aldrig forlange, at blive visere i mine Dage.»

»Bellino er en kjon Hund – svarede Mirza – men du er dog rigtig nok lidt kjonere.»

»Hør, unge Menneske! – hvidskede den Gamle – lad den forelskede Snak fare, du gjør mig Pigen ganske forvirret i Hovedet og falder jo med Døren lige ind i Huset, skjøndt her rigtignok hverken er Dør eller Huus; men sæt dig nu ned og fortæl os dit Liv og Levnet! saa skal vi ogsaa fortælle dig vores.»

»Mit Liv og Levnet har jeg glemt – svarede Holger – men det kan ogsaa være det samme; fra idag af begynder det først for Alvor, troer jeg; thi hvor lystig jeg endog har levet i Verden, har jeg dog aldrig været saa sjæleglad som nu.»

»Hvad har du taget dig for siden sidst vi saaes?» – spurgte Gubben.

»Ingenting» – svarede Holger, og fortalte nu med faa Ord, hvorledes han havde flakket om, indtil han havde opdaget, at han igrunder

var en tapper Karl, og havde besluttet, at være Riddier og forelske sig jo før jo heller; hvorledes han endelig havde faaet Prindsessen af Velskland at see, og var strax blevet saa indtaget af hendes Skjønhed, at han imorgen havde isinde, at bryde en Landse for hendes Ære –

Her vendte Mirza ham atter Ryggen og klappede den lille Hund.

»Prindsessen er skjøn – vedblev Holger – og hun har saa stor Lighed med dig, Mirza! at jeg endnu har Tvivl om der er nogen Forskiel paa Eder. Dog jo, hist skjuler sig en gylden Lok blandt dine kastanie-brune Haar; det Særsyn saae jeg ikke paa Prindsessen eller noget andet Menneske i Verden. Vil du give mig et eneste Haar af hin gyldne Lok? skjønnne Mirza!»

»Jeg veed ikke ret hvad jeg vil – sagde Mirza, og rakte ham dog idetsamme et af de besynderlige Guldhaar – du skal ellers ikke bilde mig ind, at jeg er saa overvættes kjøn – vedblev hun og rødmede – før det kan Fader ikke lide; han kan ikke engang lide, at jeg seer mig selv i mit lille Speil; men dig maa jeg nok see og alle de andre loerlige Mennesker. Dig vil jeg dog helst see af dem Alle; men du er ikke god at faae fat paa, for neppe har jeg dig paa eet Sted i Verden, førend du allerede er paa et andet.»

»Kan du see mig, naar jeg er fraværende? skjønnne Mirza!» – spurgte Holger forundret.

»Ja vist kan jeg; hvormed skulde jeg ellers fornøie mig, naar jeg er aleene?»

»Det er egentlig en Hemmelighed – sagde Gubben – som Mirza ikke skulde sladdre om. I min Ungdom gav en venlig Fee mig et konstigt Speil, hvori man kan see det Fraværende; det har jeg ikke kunnet næmne at skille mig ved, uagtet min Armod; thi det er min Datters eneste Fornøielse. Der hænger det; men jeg kan ikke vise dig dets forunderlige Egenskab nu; thi det er kun paa en vis Tine om Dagen, det kan bruges.»

»Og da seer du helst mig, velsignede Pige! – sagde Holger henrykt og trykkede Mirzas lille hvade Haand til sit Hjerter – nu skal ingen Prindsesse i Verden bringe mig til at glemme dig.»

»Jeg skal have Øie med dig i Speilet, tag dig kun iagt, at du ikke lyver! – sagde Mirza og truede ad ham med Fingeren. – Men – sukke de hun – imorgen eller overmorgen veed jeg nok, du har glemat mig.»

»Dersom du erindrer os om et Aar – sagde Gubben – ska du see